

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Epistola I. Alexandri Papae III. Ad Gerardvm Episcopvm Et Canonicos
Bononienses. De legitima sui electione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

exhibuit, quemque alii Francorum & Anglorum reges huic aliisve pontificibus detulerunt; nimirum ut pontifici ab officio stratoris essent, Fridericus imperator merito pontifici optimo exhibuit: adeoque non immerito pontifex eundem exemplo antecessorum suorum acceptauit. Ut vero caput imperatoris ad pedes suos dimissi obtruerit, simulque dixerit, *Super aspidem & basiliscum ambulabis, &c.* sicut ab humilitate pontificis, ita ab omni fide plane est alienum, ut ex iis, quæ infra in Concilio Venetico dicam, planum fiet. Post pacem initam, Venetiasque multis priuilegiis donatas, pontifex Romam veniens magno omnium gaudio susceptus fuit. Cumque œcumenicum Lateranense Concilium pro schismatibus extirpandis, Saracenis impugnandis, moribusque ecclesiæ reformandis, celebrasset, obiit anno Domini 1185. cum sedi apostolicæ annis viginti & vno atque diebus nouemdecim præfuisset.

Psal. 90.

Obitus A-
lexandri
papæ.

EPISTOLA I.

ALEXANDRI PAPÆ III.

AD GERARDVM EPISCOPVM ET CANONICOS
BONONIENSES.

De legitima sui electione.

Alexander episcopus seruus seruorum Dei venerabili fratri Gerardo episcopo, & dilectis filiis canonicis Bononiensis ecclesiæ, & legis doctoribus, ceterisque magistris Bononiæ commorantibus, salutem & apostolicam benedictionem.

ÆTERNA & incommutabilis prouidentia Conditoris sanctam & immaculatam ecclesiam a suæ fundationis exordio ea ratione voluit & ordine gubernari, ut vnus ei pastor & institutor existeret, cui vniuersi ecclesiarum prælati absque repugnantia subiacerent, & membra tamquam suo capiti cohærentia ei se mirabili quadam vnitate coniungerent, & ab ipso nullatenus dissiderent. Qui vero apostolis suis pro eorum fidei firmitate promisit, *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi*, ille procul dubio ecclesiam suam, cuius ipsi apostoli magisterium assumpserunt, sua promif-

Math. 28.

sione fraudari nullo modo patietur, sed eam in suo statu & ordine, licet ad instar nauiculæ Petri fluctuare aliquando videatur, perpetuo faciet permanere. Vnde & quamuis hoc tempore tres falsi fratres, qui a nobis quidem exierunt, sed non fuerunt de nobis, transfigurantes se in angelos lucis, cum sint satanæ, in confutilem Christi tunicam, quam utique ipse quidem ex persona Psalmographi a leonibus petit & a framea erui, & de manu canis orat ac postulat liberari, scindere & laniare laborent: Christus tamen auctor & caput ecclesiæ, eam velut vnicam sponsam suam prouida gubernatione tuetur, & nauem egregii piscatoris, licet sæpius quatiatur a fluctibus, non permittit naufragium sustinere. Porro cum antecessor noster bonæ memoriæ Hadrianus papa Kalendis Septembris Anagninæ debitum naturæ soluisset, & de terris ad cælum, de imis migrasset Domino vocante ad superna, eo Romam adducto, & 11. Nonas Septembris in ecclesia beati Petri, præsentibus fere omnibus fratribus, satis honeste (sicut moris est) tumulto, cœperunt fratres & nos cum eis secundum ecclesiæ consuetudinem de substituendo pontifice in eadem ecclesia studiosius cogitare, & tribus diebus de ipsa electione tractantes, tandem in personam nostram insufficientem huic oneri, & tantæ dignitatis fastigio minime congruentem, omnes, quotquot fuerunt, tribus tantum exceptis, Octauiano scilicet; Ioanne de sancto Martino, & Guidone Cremensi, Deo teste, quia mendacium non fingimus, sed meram, sicut est, loquimur veritatem, concorditer atque vnanimiter conuenerunt, & non assentiente clero ac populo in Romanum pontificem elegerunt. Duo vero Ioannes & Guido, quos prænotauimus, tertium Octauianum nominantes, ad eius electionem pertinaciter intendebant. Vnde & ipse Octauianus in tantam audaciam insaniamque prorupit, quod mantum, quo nos reluctantes & renitentes, quia nostram insufficientiam videbamus, iuxta morem ecclesiæ, Odo prior diaconorum induerat, tamquam arreptitius a collo nostro propriis manibus violenter excussit, & secum inter tumultuosos fremitus asportauit. Ceterum cum quidam de senatoribus tantum facinus inspexissent, vnus ex eis spiritu diuino succensus, mantum ipsum de manu eripuit sæuientis. Ipse vero ad

quemdam capellanium suum, qui ad hoc instructus venerat & paratus, illico flammeos oculos fremebundus inflexit, clamans & innuens, & ut mantum, quem fraudulenter secum portauerat, festinanter afferret. Quo utique sine mora delato, idem Octavianus abstracto pileo, & capite inclinato, cunctis fratribus aut loco inde aut voluntate remotis, mantum per manus eiusdem capellani & cuiusdam clerici sui ambitiosus assumpsit; & ipse idem, quia non erat alius, in hoc opere capellano & clerico, extitit coadiutor. Verum ex diuino credimus iudicio contigisse, quod ea pars manti quæ tegere anteriora debuerat, multis videntibus & ridentibus, posteriora tegebat. Et cum ipse idem hoc emendare studiosius voluisset, quia capitium manti extra se raptus non poterat inuenire, collo fimbrias circumduxit, ut saltem mantus ipse appensus ei quodammodo videretur. Sicque factum est, ut sicut torta mentis erat, & intentionis obliquæ, ita ex transuerso & obliquo mantum fuerit in testimonium suæ damnationis indutus. Quo facto portæ ecclesiæ, quæ firmatæ fuerant, referantur, & armatorum cunei, quos, sicut ex re apparuit, pecuniæ largitione conduxerat, euaginatæ gladiis, cum immenso strepitu cucurrerunt, & pestis illa mortifera, quia cardinales episcopos non habebat, armatorum caterua militum vallabatur. Fratres vero facinus tam immensum & a sæculis non auditum ex insperato videntes & formidantes, ne a conductitiis militibus trucidarentur, sese in munitionem ecclesiæ nobiscum pariter receperunt. Ibique nouem diebus continuis, ne exinde libere exiremus, fecit nos quorundam senatorum assensu, quos pecunia oblata corruperat, die noctuque armata manu cum omni diligentia custodiri. Sane populo incessanter & iugiter acclamante, & in senatores pro tanta impietate multa immanitate fremente, de custodia fuimus illius munitionis erepti, sed in arctiori & tutiori loco apud Transiberim nos iidem senatores recepta inde pecunia posuerunt. Cumque moram ibidem ferme per triduum fecissemus, vniuerso populo tantam proditionem atque malitiam de cetero nullatenus sustinente, senatores cum nobilibus & populo venientes, nos & fratres nostros per urbem magnifice & honorifice cum immensis laudibus &

præco-

præconiis, campanis etiam in transitu nostro pulsantibus, conduxerunt. Et sic tandem a violentia persequentis erepti, & nostræ redditi libertati, sequenti die dominico venerabilibus fratribus nostris Gregorio Sabinensi, Hubaldo Ostiensi, Bernardo, Vualthero, Julio, episcopis, cardinalibus quoque, abbatibus, prioribus, iudicibus, advocatis, scriniariis, primicerio, & schola cantorum, nobilibus etiam, & quadam parte de populo Urbis, apud Nunpham non longe ab Vrbe insimul congregatis, munus consecrationis accepimus; & sicut in Romana ecclesia moris est, ibidem pontificali regno magnifice fuimus ac sollemniter coronati. Ceterum prædictus Octavianus cum pro consecratione, imo execratione sua, dum & in Vrbe esset, & postquam latenter Urbem exiuit, multos episcopos conuocasset, nullum profus, præter vnum Ferentinatem videlicet, episcopum habere potuit pro sua temeritate & vesania confirmanda. Quosdam tamen episcopos imperialibus minis, quosdam violentia laicali, quosdam vero pecuniis & blanditiis allicere voluit, sed nihil, Domino impediente, profecit. Vnde nec adhuc inuenire potest, licet omnibus modis enitatur, qui ei manus execrationis imponat, & se tantæ faciat præsumptionis & impietatis auctorem. Verum memorati Ioannes & Guido, cæcitatibus tenebris obuoluti, quoniam scriptum est, *Peccator cum venerit* Provi. 18. *in profundum malorum, contemnet*, nec sic a sua præsumptione damnabili resipiscunt, sed eundem Octavianum, quem sibi in statuam erexerunt, obstinata perfidia venerantur: & eum relicta vnitæ ecclesiæ præsumunt vsque adhuc tamquam idolum aut simulacrum adorare. Ipse autem antichristi tempora præfigurans, vsque adeo erectus est supra se, vt etiam in templo Dei sederit, ostendens se tamquam sit Deus, & multi abominationem desolationis stantem in loco sancto, non sine multa lacrymarum effusione, corporeis oculis inspexerunt. Sane nos infirmitatem nostram, & virtutum indigentiam cognoscentes, nostrum in Dominum iactamus cogitatum, sperantes, & de Christi misericordia plenius confidentes, quod ecclesiam sanctam suam, pro qua ipse idem in substantia nostræ mortalitatis apparuit, vt eam sibi non habentem rugam aut maculam exhiberet, optata faciet in tranquillitate lætari, & procel-

Concil. Tom. 27.

Hh

larum omnium inundatione sedata, nihil erit quod iam ei possit obfistere, vbi vnicus eius sponsus voluerit nubilosâ quæque & noxia propulsare. Nunc igitur quia nos de nostrorum meritorum qualitate diffidimus, & de honestate & religione vestra plenam habemus fiduciam, vestris & vniuersalis ecclesiæ precibus infirmitatem nostram petimus adiuuari: caritatem vestram per apostolica scripta rogantes & commonentes attentius, vt sicut viri catholici vos pro domo Domini muros inexpugnabiles opponatis, & in deuotione ac fidelitate matris vestræ sacrosanctæ Romanæ ecclesiæ immobiliter persistentes, ab eius vnitatem nullatenus recedatis quod si præfatus vir impietatis: ad partes vestras aliqua damnationis suæ scripta transmissit, ea sicut respuenda sunt respuatis, & tamquam vana ac sacrilega contemnere & abiicere studeatis. Nouerit insuper discretio vestra, quod nos supra nominatum Octavianum, apostaticum & schismaticum, in octauo die a consecratione nostra, tunc enim terminum ei resipiscendi, & ad vnitatem matris ecclesiæ redeundi præfiximus, tamquam inobedientem & contumacem, & illos qui ei manus præsumerent, non dicimus consecrationis, sed execrationis imponere, de communi fratrum nostrorum episcoporum & cardinalium voluntate atque consilio, accensis candelis, & coetu clericorum in ecclesia congregato, vinculo anathematis & excommunicationis astrinximus, & eos cum suo auctore diabolo condemnauimus.

EPISTOLA II.

ALEXANDRI PAPÆ III.

AD ARNVLPHVM LEXOVIENSEM
EPISCOPVM.

De rebus in Conciliabulo Papiensi gestis.

Alexander episcopus seruus seruorum Dei, &c.

LITERAS a tua nobis prudentia destinatas tanto hilariori mente, &c. *Extat infra in actis Conciliabuli Papiensis, anno 1160.*